

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobců a) **P.Ř.** a b) **I.Ř.**, oba bytem x, oba zastoupeni JUDr. Radomírem Šimáčkem, advokátem se sídlem Klatovy, Vídeňská 9, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Hálkova 14, o žalobě žalobce proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16.2.2011, č.j. 1009/11-1300-401171, č.j. 1010/11-1300-401171, č.j. 1029/11-1100-400276, a žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011, č.j. 1074/11-1100-400276,

t a k t o:

- I. Žaloba žalobce se z a m í t á.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011, č.j. 1074/11-1100-400276, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.380 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce ani žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2011, č.j. 1009/11-1300-401171 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18.5.2009, č.j. 50808/09/133911402139, jímž žalobci byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2006 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 67.004 Kč, ze dne 16.2.2011, č.j. 1010/11-1300-401171 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18.5.2009, č.j. 50810/09/133911402139, jímž žalobci byla za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2006 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 51.231 Kč a sděleno penále ve výši 10.246 Kč, ze

dne 16.2.2011, č.j. 1029/11-1100-400276 (dále jen „třetí napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18.5.2009, č.j. 50912/09/133911402139, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 82.542 Kč a současně sděleno penále ve výši 16.508 Kč.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011, č.j. 1074/11-1100-400276 (dále jen „napadené rozhodnutí týkající se žalobkyně“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Klatovech ze dne 18.5.2009, č.j. 50915/09/133911402139, jímž byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 82.542 Kč a současně sděleno penále ve výši 16.508 Kč.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že způsob, jakým se žalovaný v daňovém řízení vypořádal s důkazy, je v přímém rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a odst. 2 a § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, když správce daně ani ve svých rozhodnutích logicky a přesně neuvedl důvody, které jej vedly logicky a ve všech souvislostech s dalšími důkazy k tvrzení, že společnost Regina a.s. neprováděla subdodávku shora uvedených prací. Pokud správce daně uváděl, že společnost Regina a.s. nemohla dodávku provádět z toho důvodu, že vstoupila do likvidace a mohl za ni jednat pouze likvidátor, je v zjevném rozporu s ustanovením obchodního zákoníku. Vstupem do likvidace nezaniká statutární orgán, pan M. i po vstupu do likvidace byl i nadále statutárním orgánem společnosti, a navíc, jak je patrné i z výsledku likvidátora Mgr. V., nepodařilo se ani jemu ani Městskému soudu, společnosti samotné, ani jejímu statutárnímu orgánu doručit společnosti rozhodnutí o vstupu společnosti do likvidace, takže je velmi pravděpodobné, ba hraničí to s jistotou, že ani pan M. vůbec netušil, že společnost vstoupila do likvidace. Sám žalobce uváděl, že ze společností Regina a.s. a panem M. navázal spolupráci již někdy v roce 2004, kdy mu byl předložen okolkovaný výpis z obchodního rejstříku Městského soudu v Praze ze dne 29.10.2004, který má archivován a rovněž osvědčení o registraci plátce DPH vydaného Finančním úřadem pro Prahu 8 pro daňový subjekt Regina a.s. dne 29.6.2004, takže neměl žádné pochybnosti o tom, že by společnost Regina a.s. měla oprávnění provádět stavební práce a účtovat DPH, když v předmětu podnikání společnosti je kromě jiného provádění průmyslových staveb, provádění bytových a občanských staveb, stavitel, elektroinstalatérství, montáž, oprava a údržba vyhrazených elektrických zařízení. Z čeho tedy kromě jiného žalovaný dovozuje, že se společnost Regina a.s. nemohla na provádění elektroinstalačních prací podílet, je pro žalobce záhadou. Regina a.s. měla veškerá oprávnění k tomu, aby mohla provádět nejenom přípravné práce pro rozvod elektroinstalací, jak je prováděla subdodavatelsky pro žalobce, ale mohla provádět i přímo elektroinstalátorské práce, které také fakturovala. Pokud pak žalovaný jako kardinální důkaz nemožnosti poskytovat žalobci plnění v 2. pololetí roku 2006 společností Regina a.s. odkázal na výsledky Y.M. provedený orgány ukrajinské daňové správy, pak správce daně zcela zjevně ignoroval veškeré ostatní důkazy. Vůbec se nezabýval rozporem tohoto vyjádření s důkazy ostatními, zejména pak vyjádřením žalobce, čestným prohlášením z 19.8.2008 podepsaným panem M., vyjádřením svědkyně K., svědků Ď., P. a T. Stejně tak nevzal na zřetel upozornění žalobce, že zjistil, že pan M. byl od 8.3.2006 do 26.4.2010 jednatelem společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. a dosud je jediným společníkem této společnosti. Místo toho, aby správce daně zhodnotil vyjádření pana M. v kontextu se shora uvedenými důkazy, vzal jako rozhodující důkaz jeho vyjádření před orgány ukrajinské daňové správy, kde uvedl, že se společností Regina a.s. žádnou činnost nevykonával a v roce 2006 po skončení povolení k pobytu na území ČR odcestoval. Pan Y. M. byl zapsán jako předseda představenstva společnosti Regina a.s. se vznikem funkce

15.1.2004 a byl jím až do zrušení společnosti, o kterém se zřejmě díky své nekontaktnosti vůbec nedozvěděl. Ještě v rámci spolupráce, která začala někdy koncem roku 2004, doložil žalobci doklad Finančního úřadu pro Prahu 8 z 26.1.2005, podle kterého zaplatil na daň z přidané hodnoty v tento den částku 130.000 Kč, což zrovna nesvědčí o tom, že by na pana M. byla společnost pouze napsána, jak uváděl, a ve skutečnosti žádnou činnost nevykonával. Zástupce žalobce v souvislosti s vypracováním této žaloby nahlédl do Sbírky listin společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. vedené Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 105115, kdy podle internetového výpisu je pan M. do současné doby jediným společníkem této společnosti a do 26.4.2010 byl dokonce jednatelem společnosti, jako společník a jednatel byl pak zapsán 5.4.2006 a je tedy otázkou, proč by pan M. kupoval společnost K.H.STAV CZ s.r.o. v březnu 2006, když věděl, že mu v září 2006 tedy za 6 měsíců končí povolení k trvalému pobytu na území ČR. Ač orgány cizinecké policie ČR k dotazu správce daně, konkrétně žalovaného, sdělily, že pan Maksymiv neměl po září 2006 na území ČR povolení pobyt, zjistil zástupce žalobce ze Sbírky listin společnosti K.H.STAV CZ s.r.o., která je volně přístupná na internetu, že pan M., jako jediný společník společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. dne 26.4.2010 rozhodl o svém odvolání z funkce jednatele společnosti a jmenoval jednatele nového paní M.P., když listina je datována v Praze dne 26.4.2010 a bydliště níže podepsaného Y. M. je uvedeno ... a dále je zde listina ze 7.9.2010 datovaná rovněž v Praze, kdy jde opět o rozhodnutí jediného společníka společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. Y.M., bytem x, kterým odvolal jednatelku M.P. a jmenoval jednatelem pana Y.O. Tedy listiny uvedené, které si žalovaný výslovně upozorňovaný žalobcem na existenci společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. a na figurování pana M. v této společnosti mohl ověřit z internetového připojení na internetový rejstřík, jasně dokazují, že pan M. rozhodně v září 2006 území ČR neopustil, ale naopak vyskytoval se zde přinejmenším do 26.4.2010. Je tedy zjevné, že pan M., pokud byl ukrajinskými orgány vyslechnut skutečný pan M., uvádí zjevnou nepravdu o svém pohybu na území ČR a tuto nepravdu lze doložit i listinami založenými v úředně vedené Sbírce listin společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. vedené Městským soudem v Praze. Navíc tvrzení pana M. jsou v rozporu s jeho vlastním čestným prohlášením z 19.8.2008, které žalobci na jeho žádost od pana M. přivezl Ukrajinec jménem M., který se v 2. pololetí 2006 jako zaměstnanec společnosti Regina a.s. pohyboval na stavbách, na kterých tato společnost pro žalobce prováděla subdodávku, v době nepřítomnosti pana M. měl pracovníky společnosti Regina a.s. na starosti. Tvrzení pana M. jsou pak v rozporu s tvrzením svědků Ď. a P., kteří v rámci provádění subdodávek potvrzovali ve svých svědeckých výpovědích, že společnost Regina a.s. svými pracovníky prováděla tyto subdodávky, za které následně fakturovala žalobci a dokonce potvrzovali i přítomnost pana M. na jakési předvánoční oslavě konce roku 2006 v rámci spolupráce obou firem. Rovněž svědek T. popsal podíl firmy Regina a.s. na prováděných akcích a tento podíl pak vyplývá i z doložených montážních listů, které doložil žalobce. Žalobce konstatoval, že z uvedených důvodů má za to, že v řízení prokázal, že byly konány elektroinstalační práce na akcích MasoWest KT - Ing. K., Kolinec, Benoco Kemp ČR. Inwestell, Brod, Praha Klánová ul., Hanočov Tesla, Lyžařský areál Špičák, Bred Consulting, CNES Montované stavby, Kendy, MSP Automatic Roding, Obec Kolinec, Trans Mix Beton, Morave v období 3. a 4. čtvrtletí roku 2006, když ze společností Regina a.s. spolupracoval již od konce roku 2004 a nešlo o ojedinělou spolupráci. Pokud se žalovaný se s důkazy, které by tvrzení žalobce potvrzovaly, nevypořádal, respektive vypořádal se jimi tak, že výsledky svědka Ď., P., T., K., založené účetní doklady, montážní listy, stavební deníky a poukaz na fungování Y. M. ve společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. i poté, co mu mělo skončit povolení k po bytu na území ČR, odmítl jako nevěrohodné a nic neprokazující a své závěry založil pouze na vyjádření pana M. před finančními orgány Ukrajinské republiky a správou Policie ČR, že pan M. je na známých adresách nekontaktní, stejně jako na tvrzení, že údajně společnosti Regina a.s. nemohla provádět práce, protože byla v likvidaci a neměla údajně k

provádění prací oprávnění, jde o zásah do práv žalobce, který je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 a § 31 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků (podle tohoto předpisu probíhalo řízení před orgány prvního stupně, částečně před odvolacími orgány). Je zřejmé, že žalovaný stejně jako Finanční úřad v Klatovech v řízení v prvním stupni postupovali naprosto formalisticky a evidentně ve snaze co nejjednodušším způsobem vybrat pro stát prostředky představující daň z přidané hodnoty, kterou zjevně neodvedla společnost Regina a.s. do státní pokladny. Pokud bychom důkazy hodnotili ve všech souvislostech, pak je zjevné, že v roce 2006 zřejmě společnost Regina a.s. zastoupena předsedou představenstva Y. M., zaměstnávala ukrajinské občany, prováděla subdodávky stavebních prací nejenom pro žalobce, ale zřejmě i pro další subjekty, ale evidentně nepřiznávala takto získané prostředky k dani z příjmu právnických osob, nepodávala přiznání k DPH, kde měla odvádět daň na výstupu a v neposlední řadě neodváděla daně z příjmů ze závislé činnosti za své zaměstnance, stejně jako povinné dávky sociálního a zdravotního pojištění. Proto zřejmě také byla společnost na své stálé adrese nekontaktní, stejně jako její jednatel pan M., pohybovala se pouze v „terénu“ a vydělané peníze skončily na Ukrajině. Žalobce se nedopustil v rámci své činnosti ničeho nezákonného. Postupoval ve shodě s běžnými obchodními zvyklostmi a normativy, když na začátku spolupráce obdržel od společnosti Regina a.s. osvědčení o registraci plátce DPH a kolky opatřený výpis z obchodního rejstříku této společnosti vedeného u Městského soudu v Praze, ze kterých si opatřil kopie a dokonce si i okopíroval i doklad o tom, že 26.1.2005 uhradila společnost Regina a.s. Finančnímu úřadu pro Prahu 8 částku 130.000 Kč. Žádný předpis neukládá žalobci, aby nějak dále prověřoval své obchodní partnery, ostatně v rámci současného důrazu na ochranu nejrozličnějších práv a svobod a utajování osobních informací k tomu v podstatě má velmi minimální možnosti. Je to stát, který má zbudovanou soustavu orgánů, jak represivních, tak správních a soudních, které by měly zajišťovat, aby společnosti a fyzické osoby plnily své povinnosti včetně povinností daňových, a to i společnosti patřící fyzickým osobám se sídlem mimo ČR, které nepochybně obdržely od státních orgánů této republiky povolení k podnikání na našem území, stejně jako v případě pana M. i povolení k pobytu. Je pak na orgánech státu, aby si dokázali vynutit na těchto osobách, že budou plnit své povinnosti, stejně jako ostatní občané a společnosti, kteří bydlí a podnikají na území tohoto státu. Je zjevně velmi pohodlné, že finanční úřady po zjištění, že danou cizojazyčnou společnost či její společníky či členy statutárního orgánu již nedoženou a nepodaří se jim tudíž v rámci řádného řízení z těchto subjektů vybrat daně a poplatky, které měli tomuto státu odvést, snaží se tuto povinnost přenést na daňové poplatníky, kteří jsou v tuzemsku dosažitelní, a kteří s těmito společnostmi obchodovali, a zatímco pomůckou stanoví daňovou povinnost pro tyto fakticky neexistující a vytunelované společnosti na nulu, snaží se pro stát pod záminkou, že nelze doložit konkrétní obchodní případ pouze daňovými doklady a případně svědeckými výpověďmi, získat pro stát chybějící příjem doměřením daně obchodním partnerům těchto společností. Žalobce dále uvedl, že má za to, že jde o podobný postup i v jeho případě, kdy v podstatě nese důsledek za to, že pan Maksymiv zřejmě tomuto státu přinejmenším za rok 2006 nic neodvedl, je nekontaktní, stejně jako společnost Regina a.s. a žalovaný podřídil i hodnocení důkazů tomu, aby to byl nakonec žalobce, kdo odvede státu potřebné peníze. Postup žalovaného a způsob, jak se vypořádal s důkazy, je v rozporu s článkem 4 odst. 1 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, je ve své podstatě i útokem na právo vlastnit majetek podle článku 11 Listiny základních práv a svobod, stejně tak jako útokem na jeho právo založené článkem 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy právem na spravedlivé řízení, zákazu diskriminace podle článku 14 a zákazu zneužití práva ve smyslu článku 17 Úmluvy. Žalobce dále odkázal na nálezy Ústavního soudu, a to nález z 28.5.2009, sp.zn. III ÚS 2096/07, a z 1.9.2010, sp.zn. IV ÚS 591/08, které se oba týkají velmi podobného případu. Kromě jiného v uvedených nálezech Ústavní soud uvedl, že „při realizaci práva státu na výběr daní je nutno respektovat práva a právem

chráněné zájmy daňového subjektu, tedy i právo na objektivně provedené dokazování vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu. Pokud nebyl v souvislosti se stanovením povinnosti stěžovatele dodržen ze strany správních orgánů zákonný postup, jehož nedostatky nebyly soudy, které se ztotožnily s právními závěry finančních orgánů napraveny, přičemž se jednalo o závažné porušení zásah daňového řízení. došlo k porušení principu spravedlivého procesu“. A dále: „při vybírání daní nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybírání daně ve výši správně stanovené. Při realizaci tohoto práva státu je nutno respektovat práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu, v daném případě právo na objektivně provedené dokazování vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu“.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 2 a 3 zákona o správě daní a poplatků a v odůvodnění se nevypořádal s povinností řádně a logicky zhodnotit veškeré důkazy ve smyslu § 32 odst. 3 téhož zákona. V doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že žalovaný zamítl její odvolání ze stejných důvodů, jako bylo zamítnuto odvolání jejího manžela, také v podstatě na výsledky této kontroly je v napadeném rozhodnutí týkajícím se žalobkyně odkazováno, aniž by bylo blíže znovu rozebíráno, proč byl zvýšen základ daně. Ve zbytku doplnění žaloby pak vznesla obdobné námitky, které uplatnil žalobce vůči prvnímu až třetímu napadenému rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádření k žalobám žalovaný uvedl, že podle § 70 odst. 3 obchodního zákoníku jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti. S námitkami žalobce lze souhlasit v tom směru, že statutární orgán se při jmenování likvidátora z obchodního rejstříku nevymazává. Pan Mgr. V. (dřívější likvidátor společnosti REGINA a.s. - v obchodním rejstříku zapsán jako likvidátor od 12.9. 2006 do 2. 11.2007), který byl navržen daňovým subjektem jako svědek, do protokolu o výsledku svědka ze dne 14.10.2009 sdělil, že mu není známo, že by společnost REGINA a.s. v roce 2006 vykonávala nějakou podnikatelskou činnost, a to v období před a po vstupu do likvidace. Rovněž tomuto svědkovi nebylo známo, že by se předseda představenstva společnosti REGINA a.s. pan Y.M. v době po vstupu společnosti do likvidace zdržoval na území České republiky, když se pana M. pokusil kontaktovat, avšak tento na zaslané písemnosti nereagoval. Nadto je nutné uvést, že z dalšího daňovým subjektem navrženého důkazního prostředku - využití mezinárodní výměny informací k ověření skutečností u pana Y.M. - bylo zjištěno, že pan Y.M. během svého pobytu na území České republiky v roce 2006 pracoval v různých soukromých společnostech ve středu Prahy, společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost. Podle šetření ukrajinské daňové správy pan Y.M. osobně nevydal žádné faktury, nehledal zákazníky a v září roku 2006 jeho povolení k pobytu v České republice vypršelo. Žalovaný dále uvedl, že v rámci odvolacího řízení nebylo žádným způsobem rozporováno, zda plnění (elektroinstalační práce) byla pro žalobce provedena či nikoli, či zda společnost REGINA a.s. byla oprávněna tato plnění poskytovat. Předmětem sporu však byla skutečnost, zda to byla právě společnost REGINA a.s., která poskytla elektroinstalační práce a která je jako dodavatel uvedena na fakturách vystavených v 2. polovině roku 2006, a to v rozsahu na těchto fakturách uvedeném. K tomuto je dále nutné podotknout, že povinností žalobce bylo prokázat, že daňové výdaje a nárok na odpočet daně vykázaný v daňových přiznáních byl uplatněn v souladu se zákonem. Ze zhodnocení uvedeného v žalobou napadených rozhodnutích je zřejmé, že žalobce neunesl své důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení stanovené v ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, když v průběhu daňové kontroly, ani v průběhu odvolacího řízení, nebyla tato tvrzení prokázána provedenými svědeckými výpověďmi. Nadto je nutné uvést, že o pravdivosti tvrzení žalobce ve věci rozsahu, charakteru a dodavatele prací nesvědčily ani jím

předložené listinné důkazní prostředky - montážní, servisní listy a stavební deník. Žalovaný dále odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku sp. zn. 5 Afs 5/2008-80 uvedl, že zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků znamená, že správce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků. Neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Žalovaný postupoval v souladu s uvedenou základní zásadou daňového řízení, když z žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že hodnotil důkazy jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti a přihlédl přitom ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Hodnocení odvolacího orgánu a závěry z něho učiněné přitom nelze považovat za výsledek libovůle, když tyto vyplývají z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky. K tomuto je dále nutné uvést, že z žalobou napadených rozhodnutí rovněž vyplývají důvody, pro které žalovaný neosvědčil důkazní prostředky předložené žalobcem jak v rámci daňové kontroly, tak v rámci odvolacího daňového řízení za důkazy prokazující oprávněnost uplatnění daňových výdajů a oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně. Ve věci námítky zhodnocení důkazního prostředku - výslech pana Y.M., je třeba uvést, že v rámci doplnění řízení zaslal žalovaný výzvu k součinnosti Městskému soudu v Praze - úsek obchodního rejstříku č. j. 8158/10-1100-400276 ze dne 21.10.2010 a dále výzvu k součinnosti Městskému soudu v Praze - konkurzní oddělení č. j. 9198/10-1100-400276 ze dne 25.11.2010 za účelem zjištění, zda společnost REGINA a.s. vykonávala činnost i ve druhé polovině roku 2006. Městský soud v Praze ve své odpovědi ze dne 13.12.2010 konstatoval, že z písemností přiložených k této odpovědi je možné dovodit, že v druhé polovině roku 2006 společnost REGINA a.s. již nevykonávala činnost. Ze seznamu majetku a závazků ze dne 12.7.2007 sepsaného Mgr. P.V., likvidátorem společnosti, není zřejmé, že by tyto závazky souvisely s činností společnosti REGINA a.s. v období 2. poloviny roku 2006. Nadto je nutné uvést, že z informací obchodního rejstříku bylo zjištěno, že pan Y.M. se měl stát předsedou představenstva společnosti REGINA a.s. od 15.11.2004 a sídlo společnosti bylo od 14.4.2004 do 2.11.2007 na adrese Pod Hrází 136/1, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry. Z údajů uvedených ve zprávě z likvidace je však zřejmé, že na této adrese byla společnosti REGINA a.s. dána výpověď z nájmu, která nabyla účinnosti již v srpnu 2004, a společnost se na adrese sídla firmy vůbec nezdržuje. Podle žalovaného tak uvedené skutečnosti nesvědčí o tom, že by tvrzení pana M. zaslané na základě dožádání ukrajinské daňové správy, že společnost REGINA a.s. nikdy žádnou činnost nevykonávala, tj. od doby jeho jmenování do funkce předsedy představenstva REGINA a.s., bylo nepravdivé. Vzhledem k uvedenému nelze dovodit, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 2 a § 31 odst. 3 téhož zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný dále uvedl, že v rámci daňového řízení žalobce navrhl v doplnění vyjádření ze dne 26.10.2009 dožádat ve věci zjištění adresy současného pobytu pana M. nezbytné pro provedení svědecké výpovědi této osoby finanční úřad příslušný ke správě daní společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. Šetřením učiněným prostřednictvím místně příslušného správce daně společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. bylo zjištěno (dopis Finančního úřadu pro Prahu 5 č. j. 425641/09/005934/106979 ze dne 13.11.2009), že písemnosti zaslané panu M. jak na adresu bydliště, tak na adresu sídla společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. v měsíci říjnu roku 2009 se vrátily s označením „adresát neznámý“. Dále tento místně příslušný správce daně ověřil adresu sídla společnosti v ulici Pod Kavalírkou 42/231, Praha 5, přičemž bylo zjištěno, že v objektu je označená poštovní schránka s názvem společnosti, která je přeplněna poštovními zásilkami. V domě se ale na žádném prostoru nenachází označení společnosti, správcem daně zde nebyla nalezena žádná kontaktní osoba. Skutečnost, že pan Y.M. byl uveden v internetovém rejstříku jako společník a jednatel společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. a tato osoba figuruje rovněž i na listinách založených v úředně vedené sbírce listin společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. ještě sama o sobě neprokazuje, že pan Y.M. v předmětném období (od

září r. 2006) pobýval na území České republiky. Z listin založených v úředně vedené Sbírce listin společnosti K.H.STAV CZ s.r.o. je zřejmé, že tyto se vztahují k období 1. pololetí roku 2006 a pak až k období roku 2010. Tyto skutečnosti tak nespovídají o nepravdivosti šetření ukrajinské daňové správy, podle něhož pan Y.M. osobně nevydal žádné faktury, nehledal zákazníky a v září roku 2006 jeho povolení k pobytu v České republice vypršelo. A tato nespovídají ani o nepravdivosti informací sdělených Ředitelstvím služby cizinecké policie uvedené v odpovědi ze dne 15.1.2010 na výzvu odvolacího orgánu, kde se uvádí, že pan Y.M., ukrajinský státní příslušník, nemá v současné době na území České republiky jako cizinec povolen žádný druh pobytu dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a jeho pobyt za účelem zaměstnání zanikl dne 9.6.2006. K čestnému prohlášení ze dne 19.8.2008 odkázal žalovaný na odůvodnění žalobcem napadených rozhodnutí (str. 9 rozhodnutí o odvolání) s tím, že žalovaný trvá na tom, že pochybnost o tom, zda předmětné čestné prohlášení skutečně podepsal pan M. či nikoli, je zcela důvodná, a to vzhledem k tomu, že prohlášení nebylo opatřeno úřední cestou (jako tomu bylo u písemného vysvětlení jmenovaného získaného prostřednictvím ukrajinské daňové správy), přičemž osoba podepisujícího nebyla jakkoli stvrzena, např. úředním ověřením podpisu. Žalovaný dále konstatoval, že soudy opakovaně judikovaly, že čestné prohlášení nemůže být samo o sobě důkazním prostředkem v daňovém řízení, když zákon o správě daní a poplatků záměrně takový institut nezná (např. 1 Afs 77/2005 z 24.5.2006; rovněž tak Krajský soud v Plzni 30 Ca 54/2008 z 22.6.2010). Údaje v čestném prohlášení ze dne 19.8.2008 uvedené jsou v přímém rozporu s tím, co bylo zjištěno úřední cestou prostřednictvím mezinárodní výměny informací, a dále v rozporu s dalšími uvedenými skutečnostmi. Žalovaný dále uvedl, že doklad Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 26.1.2005 nebyl předložen v rámci daňového řízení jako důkazní prostředek. Navíc skutečnost, že by společnost REGINA a.s. zaplatila dne 26.1. 2005 daň z přidané hodnoty ve výši 130 000 Kč, by žádným způsobem nemohla prokázat, že elektroinstalační práce, které měly být uskutečněny ve 2. polovině roku 2006, byly touto společností skutečně provedeny, a to v rozsahu uvedeném na fakturách. Žalovaný uvedl, že z ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, je zřejmé, že uplatnění daňových výdajů a nároku na odpočet daně je koncipováno jako oprávnění daňového subjektu, nikoli jako povinnost tento nárok uplatnit. Daňovému subjektu přitom vzniká tento nárok pouze za předpokladu, že splní všechny podmínky pro jeho uplatnění zákonem předepsané. Ze žalobou napadených rozhodnutí je seznatelné, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení stanovené v ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, když v průběhu celého daňového řízení neprokázal, že doklady, kterými daňový subjekt deklaroval oprávněnost uplatnění daňových výdajů a nároku na odpočet daně, vystavil plátce, jež je na těchto dokladech uveden jako ten, kdo zdanitelné plnění uskutečnil, a dále neprokázal, že tato plnění byla poskytnuta v hodnotě deklarované těmito doklady. Z pohledu daně z příjmů daňový subjekt neprokázal ani to, že práce vykonal a peníze za to převzal jiný konkrétní subjekt než ten, který je uveden na dokladech. Žalovaný konstatoval, že v rámci daňového řízení byly provedeny všechny žalobcem navržené důkazní prostředky (svědecké výpovědi, mezinárodní výměna informací), přičemž daňové řízení bylo opakovaně doplňováno i ze strany žalovaného jakožto odvolacího orgánu za účelem zjištění skutečného stavu věci (výzvy k součinnosti třetích osob zaslané Městskému soudu v Praze, Ředitelství služby cizinecké policie). Žalovaný se rovněž zabýval i předloženými listinnými důkazními prostředky (montážní, servisní listy a stavební deník, čestné prohlášení). V daném případě tak byl v souvislosti se stanovením daňové povinnosti žalobce dodržen ze strany žalovaného zákonný postup, žalobce nebyl zkrácen na svých právech vyplývajících ze zákona o správě daní a poplatků a Listiny základních práv a svobod. V případě žalobce tak nenastaly skutečnosti konstatované v odůvodnění žalobcem uvedených nálezů Ústavního soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Výkladem citovaných ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty a zákona o daních z příjmů se opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud v bodech 42 až 44 rozsudku ze dne 27.1.2012, č.j. 8 Afs 44/2011 – 103, uvedl, že „rovněž k vlastní otázce prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se Nejvyšší správní soud vyjadřuje konstantním způsobem. Zastává stanovisko, že jakkoliv z § 73 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 Afs 10/2010 - 71, ze dne 28. 2. 2008, č.j. 9 Afs 93/2007 - 84). Platí tedy, že daňový doklad není sám o sobě poukázkou na vznik nároku na odpočet daně. Aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH, musí věrně zobrazovat faktickou stránku věci, tj. přijetí zdanitelného plnění. Daňový subjekt přitom musí v daňovém řízení prokázat nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č.j. 5 Afs 188/2004 - 63). Vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o DPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (srov. shora zmíněný rozsudek č.j. 1 Afs 10/2010 - 71)“.

Inspirativními jsou dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2009, č.j. 1 Afs 109/2006-160, a č.j. 1 Afs 43/2006-150 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V obou rozsudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „konečně lze souhlasit s žalobkyní, že z ustanovení daňového řádu nevyplývá, že by unesení důkazního břemene bylo spojeno pouze s přímými důkazy. Je možné si jistě představit, že by

poskytnutí zdanitelného plnění bylo prokázáno i důkazy nepřímými; avšak z důkazů předložených v daňovém řízení lze vyvodit maximálně závěr, že dodání předmětné dokumentace ze strany společnosti ... nelze zcela vyloučit. Nicméně pokud žalobkyně chce uplatnit nárok na daňový odpočet, nestačí pouze prokázat, že existenci zdanitelného plnění nelze vyloučit, ale je nutné prokázat to, že ke zdanitelnému plnění opravdu došlo“.

V rozsudku ze dne 13.4.2012, č.j. 2 Afs 30/2011-56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „obecně lze konstatovat, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat a současně povinnost svá tvrzení doložit. Daňový řád v ustanovení § 31 odst. 9 ukládá daňovému subjektu povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt je tak odpovědný také za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní, nerozporné a budou prokazovat jeho tvrzení. Navíc, jak již bylo mnohokrát judikováno, ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi nestačí samy o sobě k prokázání uskutečnění plnění v nich deklarovaného. Tyto doklady jsou pro správce daně pouze tvrzením daňového subjektu, že k realizaci tohoto plnění došlo. Poněvadž je daňové řízení ovládáno zásadou souladu stavu skutečného a stavu formálně právního, platí, že „daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být dostatečným důkazem jenom tam, kde není pochyb o tom, že služba (nebo jiné plnění) byla poskytnuta tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj s ní byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 Afs 39/2007 – 47; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nespravoval-li tedy daňový subjekt náležitě své záležitosti (nevedl skladovou evidenci, veškerá tvrzená podnikatelská komunikace se svědkem F. proběhala pouze ústně) a v důsledku toho neměl k dispozici obvyklé doklady, kterými by byl schopen prokázat jím deklarované údaje, bylo jeho povinností prokázat je důkazy jinými, nerozpornými, neboť důkazní břemeno, jak již bylo uvedeno, tížilo výlučně jeho“.

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Předně je nezbytné konstatovat, že v daňovém řízení bylo zcela na žalobci, aby správním orgánům předložil takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že ke zdanitelnému plnění od společnosti Regina a.s. opravdu došlo, resp. že žalobce obdržel od společnosti Regina a.s. deklarované služby a že této společnosti zaplatil deklarované částky.

Soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobce takové důkazy nepředložil.

Namítá-li žalobce v žalobě, že vstupem do likvidace nezanikají oprávnění statutárního orgánu a že se pan M. o vstupu společnosti do likvidace nedozvěděl, tudíž tato skutečnost není způsobilá vyvrátit poskytnutí plnění ze strany společnosti Regina a.s., je nezbytné konstatovat, že tato námitka není způsobilá jakkoli ovlivnit zákonnost napadených rozhodnutí. Je nezbytné především připomenout, že povinností žalobce nebylo v daňovém řízení prokázat, že plnění bylo „možné“ či že k němu „mohlo dojít“, nýbrž že k němu došlo. Pouhá skutečnost, že vstupem do likvidace na likvidátora nepřecházejí veškerá oprávnění statutárního orgánu, a skutečnost, zda se pan M. dozvěděl o vstupu společnosti do likvidace, nevypovídá nic o tom, zda k žalobcem deklarovaným plněním ze strany společnosti Regina a.s. došlo či nikoli.

Obdobný závěr je potřebné učinit i k další žalobní námitce žalobce. Skutečnosti, že společnost Regina a.s. byla zapsána v obchodním rejstříku, že měla v obchodním rejstříku jako předmět podnikání zapsány činnosti, které ji opravňovaly žalobcem deklarované plnění žalobci poskytnout, či že byla registrována jako plátce k dani z přidané hodnoty, což mělo být žalobci podle jeho tvrzení potvrzeno předložením příslušných dokladů, nevypovídá nic o tom, zda k žalobcem deklarovaným plněním ze strany společnosti Regina a.s. došlo či nikoli. V obecné rovině jsou způsobilé toliko prokázat, že společnost Regina a.s. byla formálně oprávněna poskytovat plnění určitého druhu a že byla plátkyní daně z přidané hodnoty. To však nijak neprokazuje, že žalobcem deklarovaná plnění žalobci poskytla.

Pokud žalobce dále tvrdí, že žalovaný pouze odkázal na výslech pana M. a přitom ignoroval ostatní důkazy, a to čestné prohlášení ze dne 19.8.2008, výpovědi svědků K., Ď., P. a T., či montážních listů a stavebního deníku, je nezbytné odkazem na obsah odůvodnění napadených rozhodnutí konstatovat, že tato námitka je zcela nedůvodná.

Pokud jde o žalobcem tvrzené pomínuté čestné prohlášení ze dne 19.8.2008, žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že „*k dalšímu důkaznímu prostředku navrženému zástupcem daňového subjektu v odvolání ze dne 8. června 2009 - využití mezinárodní výměny informací k ověření skutečností u pana Y.M. - je nutné uvést, že v rámci odvolacího řízení byla činěna řada úkonů za účelem zjištění místa pobytu a adresy předsedy představenstva společnosti REGINA a.s. pana Y.M. Prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie (odpověď na výzvu správce daně podle § 34 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 15. ledna 2010) bylo zjištěno, že pan Y.M., ukrajinský státní příslušník, nemá v současné době na území ČR jako cizinec povolen žádný druh pobytu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR. Poslední známá adresa v domovském státě pana M. je UKR, ... Odvolací orgán následně zaslal žádost o poskytnutí informace na dožádání dle § 4 zákona č. 235/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, v návaznosti na smlouvu mezi vládou ČR a vládou Ukrajiny o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmů a z majetku č.j. 2472/10-1100-400276 ze dne 30. března 2010 ve věci výpovědi pana Y.M.. V této žádosti byla ukrajinská daňová správa požádána, aby panu M. byly mj. položeny otázky, které zástupce daňového subjektu uvedl ve vyjádření ze dne 26. října 2009 na výzvu č.j. 77299/09/133931400108 ze dne 16. září 2009. Z výsledku šetření Ukrajinské daňové správy je zřejmé, že pan Y.M. během svého pobytu na území ČR v roce 2006 pracoval v různých soukromých společnostech ve středu Prahy. Společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost. Pan Y.M. osobně nevydal žádné faktury a nehledal zákazníky. V září roku 2006 jeho povolení k pobytu v ČR vypršelo. Finanční ředitelství v Plzni vzhledem k uvedenému sděluje, že rovněž ani další důkazní prostředek navržený zástupcem daňového subjektu v odvolání ze dne 8. června 2009 - využití mezinárodní výměny informací k ověření skutečností u pana Y.M. - žádným způsobem neprokázal skutečnost, že by společnost REGINA a.s. vykonávala v r. 2006 pro daňový subjekt plnění deklarovaná na fakturách předložených daňovým subjektem, když pan Y.M. sdělil, že společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost. Rovněž tento důkazní prostředek nepotvrdil, že by pan Y.M. jako předseda představenstva společnosti REGINA a.s. v r. 2006 předával daňovému subjektu faktury za provedené práce, když pan Y.M. uvedl, že osobně žádné faktury nevydal. K tomuto je dále nutné uvést, že skutečnosti zjištěné prostřednictvím mezinárodní výměny informací žádným způsobem nepotvrdily rovněž ani tvrzení daňového subjektu uvedené v odvolání, že jménem společnosti REGINA a.s. jednal s daňovým subjektem, uzavíral smlouvy, zjišťoval provedení prací a přijímal platby předseda představenstva společnosti pan Y.M. Ze spisového materiálu vyplynulo, že daňový subjekt v rámci daňové kontroly předložil jako důkazní prostředek čestné prohlášení pana Y.M. ze dne*

19. srpna 2008. Toto čestné prohlášení nebylo notářsky ověřeno a údaje v tomto prohlášení uvedené jsou v přímém rozporu s tím, co bylo zjištěno prostřednictvím mezinárodní výměny informací“.

Pokud jde o žalobcem tvrzenou pominutou výpověď svědkyně K., žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že „odvolací orgán dále uvádí, že paní O.K. dne 27. února 2009 v rámci svědecké výpovědi do protokolu o výsledku svědka č.j. 20151/09/133930402963 sdělila, že v r. 2006 vedla daňovému subjektu daňovou evidenci. Tento svědek sdělil, že faktury s označením dodavatele REGINA a.s. byly hrazeny v hotovosti, byly k nim vystaveny příjmové doklady společnosti REGINA a.s., protože je vždy přivezl majitel společnosti REGINA a.s. Paní K. uvedla, že ke všem fakturám s označením dodavatele REGINA a.s. byly přiloženy pokladní doklady o úhradě těchto faktur. Paní K. dále sdělila, že zná pana Y.M., viděla ho párkrát a pokud ví, tak daňový subjekt mu říkal M. Paní K. viděla tuto osobu v kanceláři, kde se s ním setkala při předávání dokladů, setkala se s ním i během pololetí roku 2006. Paní K. vypověděla, že nikdy neviděla doklad prokazující totožnost této osoby, není to její obchodní partner. K tomuto je nutné uvést, že přestože paní O.K. ve své svědecké výpovědi potvrdila existenci faktur s označením dodavatele REGINA a.s. a pokladních dokladů o úhradách těchto faktur v hotovosti a tato sdělila, že se setkala s panem Y.M. při předávání dokladů, odvolací orgán zhodnotil tento důkazní prostředek ve vzájemné souvislosti s dalšími výše uvedenými důkazními prostředky. Pan Y.M. ve svém vyjádření získaném na základě mezinárodní výměny informací sdělil, že společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost, a že osobně žádné faktury nevydal. S ohledem na skutečnost, že pan Y.M. nepotvrdil, že by jako předseda představenstva společnosti REGINA a.s. v r. 2006 předával daňovému subjektu faktury za provedené práce, když tento uvedl, že osobně žádné faktury nevydal, a dále vzhledem k tomu, že paní O.K. neviděla žádný doklad prokazující to, že osoba, která jí byla představena jako majitel společnosti REGINA a.s. a která za tuto společnost jednala s daňovým subjektem, byl pan Y.M., odvolací orgán neosvědčil svědeckou výpověď paní O.K. jako důkaz svědčící o tom, že plnění uvedená na fakturách, jimiž daňový subjekt deklaroval uplatněný nárok na odpočet daně, byla uskutečněna společností REGINA a.s. K tomuto je pro úplnost nutné uvést, že v průběhu odvolacího řízení byl daňový subjekt vyzván výzvou č.j. 77299/09/133931400108 ze dne 16. září 2009 k předložení všech dokladů daňové evidence za rok 2006 týkající se činnosti - elektromontáže, tj. k předložení příjmových a výdajových dokladů (faktur, pokladních dokladů). Daňový subjekt ve věci předložení originálů faktur opakovaně žádal o prodloužení lhůty k jejich doložení, přičemž posléze dne 19. února 2010 (protokol o ústním jednání č.j. 17460/10/133931401161) správci daně doložil pouze kopie faktur vystavitele společnosti REGINA a.s. (celkem 19 faktur) s tím, že jako vysvětlení uvedl, že není momentálně schopen doložit správci daně originály požadovaných faktur. Přestože paní O.K. ve své svědecké výpovědi potvrdila existenci výdajových a příjmových pokladních dokladů, tyto nebyly předloženy ani v rámci daňové kontroly, ani na základě výzvy v průběhu odvolacího řízení“.

Pokud jde o žalobcem tvrzenou pominutou výpověď svědků Ď. a P., žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí jednak podrobně konstatoval obsah těchto svědeckých výpovědí, jednak uvedl, že „svědkové pan R.P. a pan D.Ď. ve svých svědeckých výpovědích žádným způsobem konkrétně nespecifikovali osoby, které se měly jako pracovníci společnosti REGINA a.s. podílet na realizaci zakázek pro daňový subjekt, když pan R.P. do protokolu o svědecké výpovědi č.j. 93447/08/133931/108 ze dne 13. listopadu 2008 uvedl, že na zakázkách pracovalo od 2 do 6 nebo 8 pracovníků společnosti REGINA a.s., bylo to specifické podle druhu práce. Tento svědek dále uvedl, že pracovníci společnosti REGINA a.s. si dávali česká

jména, třeba Pepík nebo Pavel, byli tam Slováci, Ukrajinci, Romové, jejich bydliště nezná. Další svědek pan D.Ď. do protokolu o svědecké výpovědi č.j. 93443/08/133931/108 ze dne 13. listopadu 2008 sdělil, že na zakázkách pracovalo od 3 do 5 do 10 pracovníků, přesně si svědek nepamatuje, pracovníky společnosti REGINA a.s., se kterými tento svědek spolupracoval, znal většinou podle vzhledu, podle mluvy. Finanční ředitelství v Plzni zhodnocením všech výše uvedených skutečností a důkazních prostředků proto neosvědčilo svědecké výpovědi pana R.P. a pana D.Ď. jako důkaz jednoznačně svědčící o tom, že plnění uvedená na fakturách, jimiž daňový subjekt deklaroval uplatněný nárok na odpočet daně, uskutečnila společnost REGINA a.s. v rozsahu na těchto fakturách uvedeném, a to prostřednictvím svých zaměstnanců“.

Pokud jde o žalobcem tvrzenou pominutou výpověď svědka T., žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí jednak konstatoval obsah jeho svědecké výpovědi, jednak uvedl, že „Finanční ředitelství v Plzni k tomuto uvádí, že přestože pan J.T. v rámci svědecké výpovědi sdělil, že na akcích Kolinec a Malonice pracovali Rusové nebo Ukrajinci v počtu 3-5 osob, zástupce (parťák) mu byl představen jako M. a subdodavatelská firma mu byla představena jako firma REGINA a.s., odvolací orgán zhodnotil tento důkazní prostředek ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazními prostředky získanými v rámci daňového řízení. Svědek pan T. v rámci svědecké výpovědi uvedl, že jediné, co nepsal do tohoto stavebního deníku byly elektropráce daňového subjektu, neboť daňový subjekt si vedl stavební deník svůj a ve stavebních denících daňového subjektu je uveden i rozsah stavebních prací provedených pracovníky REGINA a.s. K tomuto je nutné uvést, že daňový subjekt v rámci daňového řízení doložil stavební deník pouze k akci „bytové jednotky Kolinec“ vedený ve dvou sešitech, kde u každého denního záznamu je uvedeno - pracovníci a počet a v některých případech fi regina a počet. U pracovníků a označení fi regina nejsou uvedeny žádné identifikační údaje. Z jednotlivých denních záznamů stavby není patrné, jaký podíl prací prováděli zaměstnanci daňového subjektu a jaký podíl prací měla provádět společnost REGINA a.s. Svědkovi nebylo známo kým, komu a jakým způsobem předávali pracovníci firmy REGINA a.s. ukončené výsledky své pracovní činnosti. Rovněž mu nebylo známo, kdy a jakým způsobem probíhala fakturace mezi firmou REGINA a.s. a daňovým subjektem, kolik faktur a v jaké hodnotě firma REGINA a.s. pro daňový subjekt vystavila. Svědek dále neví, jakým způsobem byla realizována úhrada těchto vystavených faktur. Přestože svědek pan J.T. v rámci svědecké výpovědi uvedl, že na akcích Kolinec a Malonice pracovali Rusové nebo Ukrajinci v počtu 3-5 osob, zástupce (parťák) mu byl představen jako M. a subdodavatelská firma mu byla představena jako firma REGINA a.s., tento svědek konkrétně nespecifikoval osoby, které se měly jako pracovníci společnosti REGINA a.s. podílet na realizaci zakázek pro daňový subjekt. Tvrzení pana J.T. ve věci rozsahu prací provedených pracovníky REGINA a.s. nebylo možno ověřit ve stavebních denících vedených daňovým subjektem, když z jednotlivých denních záznamů stavby není patrné, jaký podíl prací prováděli zaměstnanci daňového subjektu a jaký podíl prací měla provádět společnost REGINA a.s., u pracovníků a označení fi regina nejsou uvedeny žádné identifikační údaje. Navíc z dalšího důkazního prostředku je zřejmé, že pan Maksymiv ve svém vyjádření získaném na základě mezinárodní výměny informací sdělil, že společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost, a že osobně žádné faktury nevydal. Rovněž tak z dalšího důkazního prostředku získaného v rámci odvolacího řízení - odpovědi Městského soudu v Praze ze dne 13. prosince 2010 - není zřejmé, že by závazky společnosti REGINA a.s. uvedené v předloženém seznamu majetku a závazků této společnosti souvisely s její činností v období 2. poloviny roku 2006. Zhodnocením všech výše uvedených skutečností a důkazních prostředků proto Finanční ředitelství v Plzni neosvědčilo svědeckou výpověď pana J.T. jako důkaz jednoznačně svědčící o tom, že by společnost REGINA a.s. vykonávala v r. 2006 pro daňový

subjekt plnění deklarovaná na jím předložených fakturách v rozsahu na těchto fakturách uvedených, a to prostřednictvím svých zaměstnanců“.

Pokud jde o žalobcem tvrzené pominuté montážní listy a stavební deník, žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí například uvedl, že „*Finanční ředitelství v Plzni k odvolání ze dne 8. června 2009 dále uvádí, že daňový subjekt v průběhu odvolacího řízení k prokázání svých tvrzení týkajících se realizace a rozsahu prací provedených společností REGINA a.s. doložil dne 18. listopadu 2009 na základě výzvy správce daně montážní, servisní listy a stavební deník. Provedením rozboru doložených dokladů odvolací orgán zjistil, že se jedná o montážní a servisní listy s označením dodavatele Elektro KT, Klatovy, DIČ: CZ6707221785, tj. daňového subjektu, a s označením zákazníka, který však není jednoznačně specifikován. Jedná se o 5 montážních listů, které se pravděpodobně vztahují ke 4 akcím daňového subjektu, tj. lyžařský areál Špičák, Investtel, Floko, Bred konzultik, a 1 výkazový list s uvedením Plzeň (Borská pole), ze kterého není zřejmé, o jakou akci se jedná. U dvou akcí je uveden předmět objednávky (Špičák, Investtel), v jednom případě je uvedeno elektroinstalace rozšíření výroby (Floko) a u zákazníka Bred Consulting není předmět objednávky uveden. Dále je na doložených dokladech uveden den montážních prací, kdo je prováděl, tj. jména pracovníků, počet hodin, příp. časové období od kdy do kdy a ujeté kilometry. V některých případech je u jmen jednotlivých pracovníků napsáno RG, Reg. nebo fi regina bez dalších identifikačních údajů. Pokud je uveden úkon práce, pak se jednalo o montáž, příp. opravy či revize. Z doložených dokladů není patrná specifikace prací, tj. práce odborné elektroinstalační a práce ostatní „neodborné“, a kdo a jaké práce prováděl. Z dokladů nelze jednoznačně určit počet hodin, tj. kdo kolik hodin odpracoval. Montážní a servisní listy neobsahují žádné podpisy, nejsou podepsány na straně předal, ani na straně převzal. Stejně tak z nich není patrné, jaké faktury byly na jejich základě vystaveny nebo jaká plnění byla na jejich základě přijata, v jakém množství, za jaké období. V jednom případě, akce „bytové jednotky Kolinec“, doložil daňový subjekt stavební deník vedený ve dvou sešitech, kde u každého denního záznamu je uvedeno - pracovníci a počet a v některých případech fi regina a počet. U pracovníků a označení fi regina nejsou uvedeny žádné identifikační údaje. Z jednotlivých denních záznamů stavby není patrné, jaký podíl prací prováděli zaměstnanci daňového subjektu a jaký podíl prací měla provádět společnost REGINA a.s. Na základě výše uvedených skutečností Finanční ředitelství v Plzni dospělo k závěru, že těmito předloženými listinnými důkazními prostředky nebylo prokázáno, že by společnost REGINA a.s. uskutečnila plnění uvedená na fakturách, jimiž daňový subjekt deklaroval uplatněný nárok na odpočet daně. Přestože v některých předložených listinných důkazních prostředcích je uvedeno „RG, Reg“ nebo „fi regina“, z dokladů není patrná konkrétní specifikace prací a kdo a jaké práce prováděl. Stejně tak z nich není patrné, jaké faktury byly na jejich základě vystaveny nebo jaká plnění byla na jejich základě přijata, v jakém množství, za jaké období. Odvolací orgán uvádí, že tyto listinné důkazní prostředky tak nepotvrzují skutečnost, že by společnost REGINA a.s. vykonávala v r. 2006 pro daňový subjekt plnění deklarovaná na předložených fakturách. K námitce zástupce daňového subjektu uvedené v odvolání, že není relevantní argument správce daně prezentovaný jako „rozpor“ v charakteru prací, je nutné uvést, že z výše uvedených důkazních prostředků předložených daňovým subjektem (montážní, servisní listy a stavební deník) není patrná specifikace prací, tj. práce odborné elektroinstalační a práce ostatní „neodborné“, jaká plnění byla na jejich základě přijata, v jakém množství, za jaké období. Z daňovým subjektem předložených faktur, kterými daňový subjekt deklaroval uplatněný nárok na odpočet daně, je zřejmé, že na těchto fakturách je jako předmět plnění uvedeno „elektroinstalační práce“. Z důkazních prostředků získaných v rámci daňové kontroly a odvolacího řízení tak nelze dospět k závěru, zda plnění fakturovaná jako*

„elektroinstalační práce“ představují práce, které měly dle tvrzení daňového subjektu a tvrzení daňovým subjektem navržených svědků provádět pracovníci společnosti REGINA a.s.“.

Nad rámec shora uvedeného, sám žalobce důvodnost svojí žalobní námitky popírá, když v žalobě uvádí, že *„pokud se žalovaný s důkazy, které by tvrzení žalobce potvrzovaly, nevypořádal, respektive vypořádal se s nimi tak, že výsledky svědků Ď., P., T., K., založené důkazní doklady, montážní listy, stavební deníky a poukaz na fungování pana M. ve společnosti K.H.STAV s.r.o. odmítl jako nevěrohodné a nic neprokazující...“*, čímž sám doznává, že se žalovaný s žalobcem předloženými důkazními prostředky vypořádal, avšak nikoli podle přání žalobce. Ve skutečnosti, že žalovaný nehodnotil důkazní prostředky tak, jak by si žalobce přál, neznamená, že tyto důkazní prostředky byly pominuty.

Dlužno dále dodat, že žalobce žádným konkrétním způsobem v žalobě nezpochybňuje obsahy výpovědi ani žalobcem v průběhu správního řízení předložených listin zaznamenané v odůvodnění napadených rozhodnutí ani konkrétním způsobem nijak nereaguje na konkrétní závěry žalovaného o hodnocení těchto důkazních prostředků ve vztahu k prokázání poskytnutí plnění ze strany společnosti Regina a.s. Za tohoto stavu je námitka žalobce o nesprávném hodnocení důkazů žalovaným námitkou zcela obecnou, když není uvedeno, v čem konkrétně je hodnocení toho kterého důkazního prostředku nesprávné. Na takto obecnou žalobní námitku lze reagovat pouze obecným způsobem, a to v dané věci tak, že žalobce předloženými listinnými důkazy ani svědeckými výpověďmi neprokázal, že mu byla ze strany společnosti Regina a.s. poskytnuta jím deklarovaná plnění. Za situace, kdy tvrzený smluvní partner, resp. osoba oprávněná za ní jednat, při svědecké výpovědi vypoví, že *„během svého pobytu na území ČR v roce 2006 pracoval v různých soukromých společnostech ve středu Prahy. Společnost REGINA a.s. byla registrována na jeho jméno, ale nikdy nevykonávala žádnou činnost. Pan Y.M. osobně nevydal žádné faktury a nehledal zákazníky. V září roku 2006 jeho povolení k pobytu v ČR vypršelo“*, nelze dospět k závěru, že bylo prokázáno, že došlo ze strany společnosti Regina a.s. k poskytnutí deklarovaných plnění. Není-li zde jiný důkaz, který by byl schopen jednoznačně prokázat poskytnutí deklarovaných plnění ze strany společnosti Regina a.s. vůči žalobci; když s neprůkazností jednotlivých důkazů, tak jak byla uvedena v odůvodnění napadených rozhodnutí konkrétním způsobem žalovaným ve vztahu ke všem žalobcem navrženým důkazům (viz. citace příslušných pasáží napadených rozhodnutí), se při absenci konkrétních námitek žalobce zpochybňujících tyto závěry, soud zcela ztotožňuje; je nezbytné konstatovat, že se žalobci v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že ke zdanitelnému plnění od společnosti Regina a.s. opravdu došlo, resp. že žalobce obdržel od společnosti Regina a.s. deklarované služby a že této společnosti zaplatil deklarované částky. Nebyl navržen výsledek žádného ze zaměstnanců společnosti Regina a.s., kteří se podle žalobce měli podílet na předmětných plněních, tj. ani žalobcem a svědky uváděného *„Ukrajince jménem M.“*, nebyl navržen výsledek kohokoli jiného ze společnosti Regina a.s., kdo by byl schopen potvrdit poskytnutí deklarovaných plnění ze strany této společnosti, nebyl předložen žádný důkazní prostředek svědčící pro to, že by společnost Regina a.s. vůbec v rozhodném období vykonávala nějakou činnost, disponovala personálními a materiálními prostředky potřebnými k poskytnutí deklarovaných plnění, nebyl předložen žádný doklad o tom, že žalobce za tato deklarovaná plnění zaplatil tvrzené částky.

Věrohodnost výpovědi pana M. není vyvrácena existencí čestného prohlášení ze dne 19.8.2008. Je tomu tak především pro to, že čestné prohlášení není samo o sobě přímým důkazem v daňovém řízení. V případě, kdy byl proveden výsledek osoby, která měla čestné prohlášení učinit, je nutné vycházet z obsahu svědecké výpovědi této osoby, neboť takový

důkazní prostředek je prostředkem bezprostředním podávajícím bezprostřední reakci vyslýchané osoby na předmětnou věc. Nad rámec uvedeného je potřebné upozornit i na tu skutečnost, že žalobce podle svého tvrzení nebyl přítomen vyhotovení písemného čestné prohlášení, neboť jak sám uvedl, „na jeho žádost mu jej přivezl Ukrajinec jménem M.“, podpis na čestném prohlášení nebyl úředně ověřen, tudíž lze mít oprávněné pochybnosti i o tom, zda se jednalo o čestné prohlášení podepsané právě panem M. Jak již bylo zmíněno, výslech „Ukrajince jménem M.“, který se krom vykomunikování čestného prohlášení podle tvrzení žalobce měl pohybovat na předmětných stavbách, a do věci by mohl snad vnést světlo, navržen nebyl, když žalobce neuvedl ani příjmení této osoby. Pokud se žalobce opírá při znevěrohodňování svědecké výpovědi o výpovědi svědků Ď. a P., kteří měli pana M. osobně v roce 2006 vidět, je potřebné upozornit na obsah jejich výpovědi. Svědek Ď. uvedl, že „*mu jméno M. něco říká, bude to asi jejich šéf, říkali mu M.*“. Obdobně vypověděl také pan P., který krom jiného uvedl, že „*byl ve dvou až třech případech přítomen předávání faktur vystavených společností Gegina a.s., pan M. dával daňovému subjektu faktury, daňový subjekt mu dával peníze*“. Vzhledem k tomu, že žalobce sám uváděl, že na stavbách se pohyboval „Ukrajinec jménem M.“, který měl zastupovat pana M. v době jeho nepřítomnosti, lze důvodně pochybovat o tom, že svědci vůbec kdy pana M. viděli a spíše jej volně nezaměnili za osobu jim známou z předmětných staveb, tj. „Ukrajince jménem M.“. Ovšem za osobu odlišnou od osoby pana M. Za této situace, taktéž s přihlédnutím k obecnosti a nejednoznačnosti výpovědi svědků, nelze dospět k závěru, že by nadevší pochybnost potvrdili přítomnost pana M. v České republice v rozhodném období.

K další žalobcem tvrzené skutečnosti, že pan M. figuroval ve společnosti K.H.STAV CZ s.r.o., nevypovídá nic o tom, zda k žalobcem deklarovanému plnění ze strany společnosti Regina a.s. došlo či nikoli. Zápis žalobcem tvrzených skutečností není způsobilý vyvrátit ani věrohodnost svědecké výpovědi pana M., neboť žalobcem je zmiňován zápis z března 2006 a následně pak až z roku 2010. Tyto údaje tak nijak nepotvrzují, že by pan M. měl být přítomen v České republice v době deklarovaných plnění.

K námitkám žalobce o tom, že učinil vše pro to, aby měl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a nárok na ponížení základu daně z příjmů fyzických osob, je nezbytné konstatovat, že je zcela na vůli žalobce, s jakými partnery vstoupí do smluvního vztahu, tj. zda bude spolupracovat se společnostmi, které mají jasnou historii, faktické sídlo, majetkový a personální substrát, či zda se rozhodne například z důvodů finančních vstoupit to smluvního vztahu se společností, kterou žalobce v žalobě označil jako „*existující pouze v terénu*“. Musí si však být vědom toho, že jej v daňovém řízení stíhá povinnost prokázat, že ke zdanitelnému plnění od takové společnosti opravdu došlo, resp. že žalobce obdržel od takové společnosti deklarované služby a že této společnosti zaplatil deklarované částky. Pokud žalobce u takové společnosti nevyvine větší úsilí za úsilí za účelem zajištění v budoucnu potřebných důkazních prostředků, riskuje, že v případě „*vymizení*“ této společnosti nebude schopen svá tvrzení v daňovém řízení prokázat. Důsledky nesprávné volby smluvního partnera a neobezřetnost při zajišťování důkazů nelze přenášet na stát, neboť důkazní břemeno v daňovém řízení neleží na státu, nýbrž na daňovém subjektu. Nad rámec uvedeného je nezbytné doplnit, že vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne o tom, že společnost Regina a.s. zaplatila na dani z přidané hodnoty částku ve výši 130.000 Kč, nelze žalovanému důvodně vytýkat, že se s touto listinou nevypořádal. Přesto je potřebné konstatovat, že předávání potvrzení o tom, že smluvní partner odvedl v minulosti daň z přidané hodnoty, není tradiční součástí dokumentů předávaných v souvislosti s uzavírání smluvního vztahu. Vnáší do vztahu spíše pochybnosti o tom, zda nemá dojít k nekalému jednání, neboť obecně není důvod svému smluvnímu partneru prokazovat, že si společnost

plní své zákonné povinnosti. Obezřetnost při zajišťování důkazů pro případné budoucí daňové řízení by v takovém případě měla být naopak větší.

Dlužno doplnit, že v daném případě nedošlo k doměření z daně důvodu, že se společnost, která v době deklarovaných plnění fakticky vyvíjela činnost, stala nekontaktní, nýbrž z důvodu, že se žalobci nepodařilo prokázat, že společnost vůbec v předmětném období vykonávala nějakou činnost, když tato byla ze strany tehdejšího předsedy představenstva přímo popřena. V tomto směru je nepřikladným odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 28.5.2009, sp.zn. III. ÚS 2096/07, a ze dne 1.9.2010, sp.zn. IV. ÚS 591/08, neboť tyto dopadají na situaci, kdy jednatel společnosti zemřel, v důsledku čehož již nebyl jeho výslech v daňovém řízení možný, nikoli na situaci, kdy předseda představenstva společnosti vypověděl, že dotčená společnost v rozhodném období nevyvíjela žádnou činnost.

Pokud jde o napadené rozhodnutí týkající se žalobkyně, je nezbytné konstatovat, že podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Jak vyplývá z odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí, vznesla žalobkyně v odvolání obdobné námitky, které uplatnil ve svých odvoláních žalobce, resp. které následně vznesla v žalobě či jejím doplnění žalobkyně. Ač bylo povinností žalovaného se těmito námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí věcně vypořádat, stejně tak jak se stalo ve všech třech napadených rozhodnutích týkajících se žalobce, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se žalobkyně omezil toliko na strohé matematické promítnutí výsledků daňového řízení žalobce do daňového řízení žalobkyně, aniž by však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, v čem jsou konkrétně formulované odvolací námitky žalobkyně nedůvodné, tj. věcně se s nimi vůbec nevypořádal. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se žalobkyně absentují závěry o těchto odvolacích námitkách, nemohl soud z pohledu opět konkrétních žalobních námitek žalobkyně tyto absentující závěry přezkoumat. Napadené rozhodnutí žalovaného týkající se žalobkyně tak bylo shledáno jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Soud neprovedl žádný ze žalobci navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žalob.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu žalobce podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí týkající se žalobkyně bylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, zrušil jej soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl oproti žalobci ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žalobce ani žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11

odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobkyně podal žalobu a vyjádřil se k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Za úkon právní služby spočívající ve vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. soud vycházel z odměny snížené podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu o polovinu. Nejedná se o úkon, který by byl svojí náročností srovnatelný například se sepisem žaloby, a proto má soud za to, že odměna ve výši odpovídající jedné polovině odměny za sepis žaloby je náhradou za tento úkon dostačující. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1230 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 9.380 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. července 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová